

A Case Study of the Effects of Arts and Crafts Activities for Rajvithi Home for Girls in Bangkok

ผลการจัดกิจกรรมทางด้านการศิลปะประดิษฐ์

กรณีศึกษา : สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร

อัมพวัน ยันเสน¹, นวลแข ปาลิวนิช²

ABSTRACT

This pre-experimental research, presented by one -shot case study design, It aimed to study the effects of arts and crafts activities for Rajvithi Home for Girls in Bangkok. The target group was teenagers between the age of 15 and 18 years old living in Rajvithi Home for Girls in Bangkok. Purposive sampling method was used for the informant selection which was a classroom with 15 students. The research tools were 8 arts and crafts activities consisting of 1) chic hair band, 2) hair pin, 3) camphor, 4) tulip-shaped key ring, 5) sandals, 6) decoupage bag, 7) coin wrapping and 8) bead garland. Data collection was performed by a performance skill test and the target group's satisfaction on the arts and crafts activities. Data were analyzed by descriptive statistics.

The results were found as follows:

For the performance skill test, female teenagers aged 15-18 years old got the good scores. For the target group's satisfaction on the arts and crafts activities, female teenagers aged 15-18 years old satisfied with arts and crafts, lecturer,

duration, materials, arts and crafts activities and activity topics at high levels.

Key Words: Arts and Crafts Activities, Rajvithi Home for Girls

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลอง(Pre-Experiment) ศึกษาแบบกลุ่มเดียว (One-Shot Case Study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมทางด้านการศิลปะประดิษฐ์ กรณีศึกษา:สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร กลุ่มเป้าหมาย คือ วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปีในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีกรุงเทพมหานคร โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) 1 ห้องเรียนซึ่งมีนักเรียนจำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือกิจกรรมทางด้านการศิลปะประดิษฐ์จำนวน 8 เรื่องได้แก่ 1) ที่คาดผมสุดเก๋ 2) กิ๊บติดผมดอกสก็อต 3) การบูรหอมระงับกลิ่น 4) พวงกุญแจดอกทิวลิป 5) รองเท้าแตะปอมปอม 6) กระเป๋าเดคูพาจ 7) พับเหรียญมงคล 8) มัลลียูกูปัด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบวัดทักษะการปฏิบัติงาน และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านการศิลปะประดิษฐ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

1 อัมพวัน ยันเสน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร,

กรุงเทพมหานครโทร.0 2281 9756-8 ต่อ 5652

โทรสาร 0 2281 9759, e-mail: ampawan.yu@rmutp.ac.th

2 นวลแข ปาลิวนิช มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร,

กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์ 0 2377 2984

ผลการศึกษาพบว่า

1. วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี มีคะแนนทักษะการปฏิบัติงานอยู่ในระดับดี

2. วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี มีความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ด้านวิทยากร ด้านวัน เวลา ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ศิลปะประดิษฐ์ ด้านหัวข้อจัดกิจกรรม ทุกด้านมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: กิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์, สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

บทนำ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีจิตสำนึกที่ดีงามอยู่ในกรอบของศีลธรรมโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ ทักษะพื้นฐานในการทำงานเพื่อให้สามารถเข้าถึงแหล่งความรู้และภูมิปัญญาที่มุ่งสร้างวัฒนธรรมจริยธรรม โดยภาครัฐได้ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ของคนทุกกลุ่ม ทุกวัยตามความต้องการเหมาะสมกับศักยภาพ และการพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคม จิตวิญญาณโดยเน้นการป้องกันแก้ไขฟื้นฟูเยียวยาส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กอย่างเหมาะสมตามวัย ทั้งในครอบครัวสถานศึกษาโดยส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกภาคส่วน มีบทบาทการทำงาน ในเชิงรุกมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “สถาบันครอบครัว” ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่มีบทบาทการพัฒนาดูแลเอาใจใส่เด็กเพื่อให้เด็กเป็นพลังสำคัญในการพัฒนานตนเองและสังคมได้ต่อไป(แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11,2555-2559)

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นหน่วยงานภาครัฐมีหน้าที่กำหนดนโยบายด้านการดูแลเด็กและเยาวชนให้ได้รับการส่งเสริมสนับสนุน รับผิดชอบดูแลอบรมสั่งสอนภายใต้ระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพได้มาตรฐานเพื่อให้กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กและเยาวชนโดยกำหนดกรอบยุทธศาสตร์การดำเนินงาน 7 ด้านได้แก่ 1) การเสริมสร้างโอกาสในการเข้าถึงบริการ

2) เสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคม 3) ป้องกันฟื้นฟูและพัฒนา รูปแบบการจัดสวัสดิการสังคม 4) ส่งเสริมและพัฒนา ศักยภาพในการดำรงชีวิต 5) เสริมสร้างศักยภาพการพึ่งตนเองของผู้สูงอายุและครอบครัว 6) ส่งเสริมและพัฒนา ระบบเครือข่ายในการพัฒนาสังคมและสวัสดิการ 7) พัฒนาระบบบริหารจัดการและการให้บริการ จากการทำตามตามยุทธศาสตร์ดังกล่าว เด็กที่ประสบปัญหาความเดือดร้อนทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จะดำเนินการให้ความช่วยเหลือในรูปแบบสถาบันนั้นคือ “สถานสงเคราะห์เด็ก” ทำหน้าที่เปรียบเสมือนครอบครัวทดแทนครอบครัวเดิม โดยให้การอุปการะเด็กที่ประสบปัญหาความเดือดร้อน ตกอยู่ในภาวะยากลำบาก ครอบครัวฐานะยากจน กำพร้า ถูกทอดทิ้ง ขาดการอุปการะ ขาดความรักความอบอุ่น ขาดการอบรมสั่งสอน รวมถึงติดตามสืบหาบิดามารดา สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร ให้ความอุปการะ เด็กหญิงอายุ 15-18 ปี ที่มีครอบครัวยากจน หรือครอบครัวประสบปัญหาความเดือดร้อน ครอบครัวแตกแยก บิดา มารดาถูกต้องโทษ โดยให้เด็กได้มีที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และมีการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนภาคบังคับและสายวิชาชีพ ในแต่ละปีได้กำหนดเป้าหมายการรับเด็กเข้าอุปการะแต่ละแห่งจำนวน 300-500 คนซึ่งจะขึ้นอยู่กับขนาดของอาคารที่พักอาศัยและปริมาณเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานดูแลเด็กของสถานสงเคราะห์แต่ละแห่ง (พัฒน์วดี,2554)สถานสงเคราะห์มีการพัฒนา ศักยภาพในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชน ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของสังคมจัดกิจกรรมและโครงการต่างๆที่เอื้อต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งร่างกายและจิตใจ (วรากร,2550) การดูแลเด็กในสถานสงเคราะห์ให้บรรลุวัตถุประสงค์ เป้าหมายและเป็นไปตามมาตรฐานส่งเสริมการจัดสวัสดิการ จะสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กพ.ศ.2546 ซึ่งกำหนดให้เด็กทุกคนภายหลังจากที่พ้นความอุปการะของสถานสงเคราะห์ จะต้องสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมภายนอกได้อย่างมีความสุข มีคุณค่ามีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ด้วยการดำเนินการฟื้นฟูและพัฒนา

เด็กและเยาวชนที่ประสบปัญหาครอบครัวและสังคมให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุข

จากประเด็นปัญหาของเด็กในสถานสงเคราะห์ที่ต้องเผชิญ ได้แก่ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความวิตกกังวลและหวาดกลัว ไม่แน่ใจในความสามารถ ไม่กล้าตัดสินใจ มีสุขภาพจิต และพัฒนาการทางสติปัญญา อารมณ์ สังคม ต่ำกว่าเด็กที่มีครอบครัวของตนเอง ที่ได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดา มารดา ที่แท้จริง ทำให้เด็กขาดทักษะชีวิตเชิงสังคมส่งผลให้การปฏิบัติงาน ในการดูแลการพัฒนาการเด็กไม่เป็นไปตามวัยเด็กจึงขาดทักษะชีวิตในด้านต่างๆ ที่ควรจะได้จากการอบรมสั่งสอน และปลูกฝังดังเช่นเด็กทั่วไป ดังนั้นทักษะชีวิตจึงมีความสำคัญกับเด็กในสถานสงเคราะห์เป็นอย่างมากต่อการดำรงชีวิตในสังคมภายนอกเนื่องจากทักษะชีวิตเป็นความสามารถของบุคคลในการเผชิญกับสิ่งท้าทายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสิ่งที่ช่วยทำให้เด็กเกิดการปรับตัวมีพฤติกรรมไปในทิศทางที่ถูกต้องเพื่อให้ตนเองอยู่รอดในสภาพสังคมและวัฒนธรรม ปัจจุบันได้อย่างมีความสุขรวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็กก่อนพ้นสถานสงเคราะห์ออกไปสู่สังคมภายนอกในอนาคตได้ (ภูมิชาย,2541) การสนับสนุนการจัดกิจกรรมวิชาชีพสามารถเรียนรู้โดยระยะเวลาอันสั้นนำไปใช้หลังจากได้เรียนหรือเข้าร่วมโครงการ เพื่อส่งเสริมความรู้ในสายวิชาชีพที่กำลังศึกษาอยู่ให้เพิ่มพูนชัดเจนมากขึ้น (ทองคูณ,2542) การจัดกิจกรรม เป็นการสร้างความสุข การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สร้างสมาธิ ปัญญา ส่งเสริมพัฒนาความคิด สร้างสรรค์เป็นผลงานที่มีคุณค่า ใช้ความรู้สึนึกคิดและจินตนาการในรูปแบบต่างๆ ให้สวยงามน่าสนใจ สู่การใช้ประโยชน์ในโอกาสต่างๆ เป็นการกระตุ้นการแก้ปัญหา (นรินทร์,2556) การจัดกิจกรรมที่สามารถสนับสนุนปัจจัยดังกล่าวด้วยงานศิลปะ ประติมากรรม ผู้ศึกษาได้คัดเลือก ที่คาถาผมสุดเก๋ กีบติดผม ดอกสีก็อต การบูรหอมมะร็งบกลิ้น พวงกุญแจดอกทิวลิป รองเท้าแตะปอมปอม กระเป๋าเต๋คูพาจ พับเหรียญมงคล และพวงมาลัยลูกปัด เหตุผลที่เลือกจัดกิจกรรมศิลปะ ประติมากรรมทั้ง 8 เรื่อง โดยคำนึงถึงประโยชน์การใช้สอยของงานศิลปะประติมากรรมในโอกาสต่างๆ 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทของเล่น ประเภทของใช้ ประเภทงานตกแต่ง

สถานที่ และประเภทเครื่องใช้ในพิธี (จรรยา,2553) ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาเน้นประเภทของใช้ที่เหมาะสมกับวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี โดยใช้วัสดุและเวลาในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อลดปัญหา ข้อจำกัดในการร่วมกิจกรรมเป็นสำคัญ

จากการศึกษาข้อมูล ผู้ศึกษาเลือกเรื่องผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ กรณีศึกษา : สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร เพื่อส่งเสริมพัฒนาการวัยรุ่นอายุ 15-18 ปี เนื่องจากวัยรุ่นช่วงวัยนี้มีความคิด ความสามารถ ทักษะต่างๆ ตลอดจนความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพิ่มขึ้นอย่างมากในรอบของความ เป็นจริง มีเหตุผล รู้ขอบเขตความสามารถและข้อจำกัดของตนเอง (จตุพร,2549)แนวทางที่ผู้ศึกษาเชื่อว่านำมาช่วยพัฒนาด้าน จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา อันเป็นพื้นฐานให้พึ่งตนเองได้และช่วยพัฒนาทักษะการทำงานของวัยรุ่นตอนกลาง อายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร ได้นั้น คือ การจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ ที่เป็นกระบวนการปฏิบัติงานประดิษฐ์ทางคหกรรมศาสตร์ เพื่อการเรียนรู้ ก่อให้เกิดความอ่อนโยนทางอารมณ์ เกิดสุนทรียภาพและความประทับใจ พัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มุ่งฝึก ความพร้อมทุกด้าน ที่สร้างสรรค์ด้วยมือ หรือเพื่อตอบสนองความต้องการด้านประโยชน์ใช้สอย ในฐานะที่ผู้ศึกษาเป็นนักคหกรรมศาสตร์ มีความถนัดและเคยร่วมจัดกิจกรรมฝึกอบรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์กับศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา จังหวัดสมุทรปราการ ผู้ศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้ไปเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะด้านการปฏิบัติงาน ให้มีประสิทธิภาพ ลดความวิตกกังวล ความหวาดกลัว สร้างความมั่นคง ลดปัญหาสังคมลดการพึ่งพิงอาศัย รู้จักบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ตลอดจนสามารถปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตและเจริญเติบโตเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า มีคุณภาพ มีความสำคัญ ต่อการพัฒนาประเทศ รวมทั้งสามารถอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีในสังคมได้อย่างปกติสุขต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะ
ประดิษฐ์กรณีศึกษา : สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราช
วิถีกรุงเทพมหานครในด้าน

1. ทักษะการปฏิบัติงาน

2. ความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้าน
ศิลปะประดิษฐ์กรณีศึกษา : สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้าน
ราชวิถีกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลอง
(Pre-Experiment) ศึกษาแบบกลุ่มเดียว (One-
ShotCaseStudy) โดยจัดกิจกรรม เรื่องผลการจัด
กิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ กรณีศึกษา: สถาน
สงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร ทางด้าน
ทักษะการปฏิบัติงาน และความพึงพอใจต่อผลการจัด
กิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ จากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น
หญิง อายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี
กรุงเทพมหานคร โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive
sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 15
คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ กิจกรรมทางด้านศิลปะ
ประดิษฐ์ จำนวน 8 เรื่องคือ 1) ที่คาดผมสุดเก๋ 2) กีบติดผม
ดอกสก็อต 3) การบูรหอมระงับกลิ่น 4) พวงกุญแจดอกทิว
ลิป 5) รองเท้าแตะปอมปอม 6) กระเป๋าเดคูพาจ 7) พับ
เหรียญมงคล 8) มัลลย์ลูกปัด และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่หนึ่ง แบบวัดทักษะการปฏิบัติงานเป็นแบบ
ตรวจสอบรายการ (CheckList) เกณฑ์การให้คะแนนแบบ
รูบริก (RubricScale) ที่ผู้ประเมินใช้วิเคราะห์ผลงานหรือ
กระบวนการที่ผู้เรียนอย่างชัดเจน จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ 1)
ใช้วัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานได้ถูกต้อง 2) ปฏิบัติงาน
ตามขั้นตอนได้ถูกต้อง 3) ผลงานมีความประณีตสวยงาม
4) ชิ้นงานสำเร็จตามกำหนดระยะเวลา 5) ชิ้นงานโดยรวม
สมบูรณ์ตามรูปแบบ มีการให้คะแนนแต่ละข้อมีระดับ
คะแนนเป็น 3 2 และ 1 (กึ่งกาญจน์, 2550) ผู้ศึกษา
ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ โดยนำแบบวัด
ทักษะการปฏิบัติงานไปตรวจสอบความเที่ยงตรงตาม

เนื้อหาและกฎเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบวัด
ทักษะการปฏิบัติงาน ความเหมาะสมของภาษาและความ
ชัดเจนของขั้นตอน โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน
ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง วัตถุประสงค์ ความ
ถูกต้อง ความเหมาะสมของข้อความ และสำนวนภาษา ซึ่ง
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.60-1 โดย
นำแบบวัดทักษะการปฏิบัติงาน ไปทดลองใช้กับวัยรุ่น
หญิง อายุ 15-18 ปีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่สถานสงเคราะห์
เด็กพิการ และทุพพลภาพ ปากเกร็ด (บ้านนนทภูมิ)
จำนวน 15 คน เพื่อนำมาหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจ
ให้คะแนนโดยมีผู้ประเมิน 2 คน หลังจากนั้นนำมาคำนวณ
ค่าสัมประสิทธิ์ตามวิธีของเพียร์สันได้ค่าความเชื่อมั่นของ
แบบวัดทักษะการปฏิบัติงาน ทั้ง 8 เรื่อง ดังนี้ 0.82 0.86
0.86 0.82 0.88 0.80 0.80 และ 0.78 ตามลำดับ

เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการปฏิบัติงาน ดังนี้

คะแนน ระดับทักษะการปฏิบัติงาน

3 เมื่อใช้วัสดุอุปกรณ์ทุกชนิดถูกต้องและ
เหมาะสมกับชิ้นงาน

2 เมื่อใช้วัสดุอุปกรณ์บางชนิดถูกต้องกับ
ชิ้นงาน

1 เมื่อใช้วัสดุอุปกรณ์ไม่ถูกต้องกับชิ้นงาน

จากนั้นนำข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้มา
ประมวลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard
Deviation) และแปลผลดังนี้

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของแบบวัด
ทักษะการปฏิบัติงาน จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็ม 15
คะแนน (สุภาพ, 2551)

ค่าคะแนน 1.00-5.66 หมายถึง
การปฏิบัติงานอยู่ในระดับต้องปรับปรุง

ค่าคะแนน 5.67-10.33 หมายถึง
การปฏิบัติงานอยู่ในระดับพอใช้

ค่าคะแนน 10.34-15.00 หมายถึง
การปฏิบัติงานอยู่ในระดับดี

ส่วนที่สอง แบบสอบถามความพึงพอใจ ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ เป็นคำถามแบบมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี มีลักษณะแบบเติมข้อความในช่องว่าง จำนวน 2 ข้อ 1) ปัจจุบันอายุ 2)ปัจจุบันศึกษาระดับชั้น

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)มี 3 ระดับ เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)ในหัวข้อวิทยากร วัน เวลา วัสดุอุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอนศิลปะ ประดิษฐ์หัวข้อการจัดกิจกรรม จำนวน 25 ข้อ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับความพึงพอใจ ดังนี้

คะแนน	ระดับความพึงพอใจ
3	มาก
2	ปานกลาง
1	น้อย

นำไปตรวจสอบความเหมาะสมสอดคล้องโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน และนำผลมาหาค่าดัชนีความ

สอดคล้อง (IOC)โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.60-1 นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์ก่อนการทำการทดลองใช้ (TryOut) กับวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18ปี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าจำแนก (r)โดยมีค่าจำแนกอยู่ระหว่าง 0.33-0.53และหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีการคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาชได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

จากนั้นนำข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาประมวลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และแปลผลดังนี้
เกณฑ์การแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย (สุภาพ, 2551)แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.1 คะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนทักษะการปฏิบัติงาน

เนื้อหา	N	K	μ	σ	แปลความหมาย
ชิ้นงานที่ 1 ที่คาดผมสุดเก๋	15	15	13.87	0.92	ดี
ชิ้นงานที่ 2 กีบติดผมดอกสก็อต	15	15	13.47	0.92	ดี
ชิ้นงานที่ 3 การบูรหอมระงับกลิ่น	15	15	14.07	0.96	ดี
ชิ้นงานที่ 4 พวงกุญแจดอกทิวลิป	15	15	12.87	0.92	ดี
ชิ้นงานที่ 5 รองเท้าแตะปอมปอม	15	15	14.13	0.83	ดี
ชิ้นงานที่ 6 กระเป๋าเดคูพาส	15	15	14.07	0.88	ดี
ชิ้นงานที่ 7 พับเหรียญมงคล	15	15	14.20	0.94	ดี
ชิ้นงานที่ 8 มัลลียูกปิด	15	15	14.20	0.86	ดี

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. อายุ		
15 ปี	7	46.67
16 ปี	3	20.00
17 ปี	2	13.33
18 ปี	3	20.00
2. ระดับการศึกษา		
ม. 1	2	13.33
ม. 2	1	6.67
ม. 3	6	40.00
ม. 4	2	13.33
ม. 5	4	26.67

ตารางที่ 4.3 คะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปีต่อวิทยาการ

วิทยาการ	μ	σ	แปล ความหมาย
1. มีความสามารถในการ ถ่ายทอดความรู้	2.93	0.26	มาก
2. มีมนุษยสัมพันธ์	2.93	0.26	มาก
3. สนใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง	3.00	0.00	มาก
4. ตรงต่อเวลา			
5. มีวิธีการสอนที่น่าสนใจ	2.93	0.26	มาก
รวม	2.93	0.26	มาก
	2.95	0.23	มาก

ตารางที่ 4.4 คะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปีต่อวัน เวลา

วัน เวลา	μ	σ	แปล ความหมาย
1. จำนวนวันที่จัด กิจกรรม(1 วัน/สัปดาห์)	2.93	0.26	มาก
2. วันที่จัดกิจกรรม (วันอังคาร)	2.93	0.26	มาก
3. ช่วงเวลาที่จัดกิจกรรม (09.00-10.00)	2.87	0.35	มาก
4. จำนวนครั้งที่ใช้ การจัด (8 ครั้ง)	2.93	0.26	มาก
รวม	2.92	0.28	มาก

ตารางที่ 4.5 คะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ต่อวัสดุอุปกรณ์

วัสดุอุปกรณ์	μ	σ	แปล ความหมาย
1. วัสดุ อุปกรณ์เพียงพอ	2.93	0.26	มาก
2. วัสดุ อุปกรณ์มีความ เหมาะสมกับการใช้งาน	2.93	0.26	มาก
3. วัสดุ อุปกรณ์มี คุณภาพ	2.93	0.38	มาก
4. วัสดุ อุปกรณ์มีความ ทันสมัย	2.87	0.46	มาก
รวม	2.92	0.28	มาก

ตารางที่ 4.6 คะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ต่อกิจกรรมการเรียนการสอนศิลปะประดิษฐ์

กิจกรรมการเรียนการสอน ศิลปะประดิษฐ์	μ	σ	แปล ความหมาย
1. ตรงกับความต้องการ	2.73	0.46	มาก
2. มีความน่าสนใจ	3.00	0.00	มาก
3. ทำงานสำเร็จตามเวลาที่ กำหนด	2.80	0.41	มาก
4. ความรู้ที่ได้รับสามารถ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	2.93	0.26	มาก
รวม	2.87	0.34	มาก

ตารางที่ 4.7 คะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ต่อหัวข้อการการจัดกิจกรรม

หัวข้อการจัด กิจกรรม	μ	σ	แปล ความหมาย
1. ที่คัดผมสุดเก๋	2.80	0.41	มาก
2. กีบติดผมดอกสก็อต	2.93	0.26	มาก
3. การบูรหอมระงับกลิ่น	2.73	0.59	มาก
4. พวงกุญแจดอกทิวลิป	2.87	0.35	มาก
5. รองเท้าแตะปอมปอม	2.93	0.26	มาก
6. กระเป๋าเดคูพาจ	2.87	0.35	มาก
7. พับเหรียญมงคล	2.73	0.59	มาก
8. มาล์ยปิด	2.93	0.26	มาก
รวม	2.85	0.40	มาก

ตารางที่ 4.8 สรุปคะแนนเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์

ด้าน	μ	σ	แปล ความหมาย
1. วิทยากร	2.95	0.23	มาก
2. วัน เวลา	2.92	0.28	มาก
3. วัสดุอุปกรณ์	2.92	0.28	มาก
4. กิจกรรมการเรียนรู้ สอนศิลปะประดิษฐ์	2.87	0.34	มาก
5. หัวข้อการจัดกิจกรรม	2.85	0.40	มาก
รวม	2.85	0.33	มาก

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการประเมินด้านทักษะการปฏิบัติงานของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี พบว่า ในชิ้นงานที่ 1 ที่คาดผมสุดเก๋ ชิ้นงานที่ 2 กีบติดผมดอกสก็อต ชิ้นงานที่ 3 การบุรหอมระงับกลิ่น ชิ้นงานที่ 4 พวงกุญแจดอกทิวลิป ชิ้นงานที่ 5 รองเท้าแตะปอมปอม ชิ้นงานที่ 6 กระเป๋าเตคูพาจ ชิ้นงานที่ 7 พับเหรียญมงคล ชิ้นงานที่ 8 มัลลย์ลูกปัด อยู่ในระดับดี มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.20 14.20 14.13 14.07 14.07 13.87 13.47 และ 12.87ตามลำดับ

2. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน จำแนกได้ดังนี้

อายุ พบว่า ส่วนใหญ่อายุ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.67 รองลงมาอายุ 16 ปี และ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.00 และอายุ 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.33

ระดับการศึกษา พบว่าส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมา กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 26.67 กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 คิดเป็นร้อยละ 13.33 และกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 6.67

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อผลการจัด

กิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อวิทยากร ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกรายข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.23

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อวัน เวลาในการจัดกิจกรรม ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกรายข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.28

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อวัสดุอุปกรณ์ ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกรายข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.28

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนศิลปะประดิษฐ์ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกรายข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.34

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อหัวข้อการจัดการจัดกิจกรรม ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกรายข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า มีความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.33

สรุปและอภิปรายผล

ทักษะการปฏิบัติงานของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในชิ้นงานที่ 1 ที่คาดผม ชิ้นงานที่ 2 กีบติดผมดอกสก็อต ชิ้นงานที่ 3 การบูรหอมระงับกลิ่น ชิ้นงานที่ 4 พวงกุญแจดอกทิวลิป ชิ้นงานที่ 5 รองเท้าแตะปอมปอม ชิ้นงานที่ 6 กระเป๋าเดคูพาจ ชิ้นงานที่ 7 พับเหรียญมงคล ชิ้นงานที่ 8

มาลัยลูกปัด อยู่ในระดับดี การที่วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ได้คะแนนเฉลี่ยด้านทักษะอยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเนื่องจากวิทยากรและผู้ช่วยวิทยากรให้ความสนใจเป็นรายบุคคลดูแลอย่างใกล้ชิดทำให้ผู้เรียนกล้าซักถาม ในข้อสงสัยขณะปฏิบัติงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกแนวปฏิบัติด้วยตนเองตามเงื่อนไขที่กำหนด เพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะในการปฏิบัติงานรวมถึงมีการสอนแบบการสาธิตพร้อมอธิบายขั้นตอนด้วยการบรรยาย อย่างชัดเจนสอดคล้องกับแนวความคิดของกรมวิชาการ (2542) กล่าวว่า การสอนแบบสาธิตเป็นการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้สังเกตและเรียนรู้ตามขั้นตอนของกิจกรรมนั้นๆ ให้ผู้เข้าร่วมได้รู้ถึงกระบวนการขั้นตอนหรือการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งวิทยากรหรือผู้สอน ไม่เพียงแต่บอกหรืออธิบายวิธีการกระทำให้ผู้ฟังและผู้ชมเท่านั้น แต่ยังกระทำอย่างชัดเจนทุกขั้นตอน มีการใช้สื่อใบช่วยสอนประเภทใบงานที่มีขั้นตอนชัดเจนพร้อมภาพประกอบอย่างละเอียด มีตัวอย่างชิ้นงานสำเร็จ ทำให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างถูกต้อง ตามระยะเวลาที่กำหนด ด้วยความประณีตสวยงาม ได้จนเกิดผลสำเร็จของชิ้นงาน สอดคล้องกับแนวความคิดของอาภรณ์ (2540) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นส่วนที่ทำให้การเรียนรู้มองเห็นเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น มีความชัดเจนเข้าใจง่าย และมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น และยังสอดคล้องกับแนวความคิดของสำนักคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2556) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนควรมีใบช่วยสอนประกอบการสอน ที่จะเสริมให้จัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

นอกจากนี้อาจเป็นเพราะผู้ศึกษา ได้คัดเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความต้องการของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี โดยมีขั้นตอนไม่ยุ่งยากซับซ้อนจนเกินไป กล่าวคือ มีขั้นตอนในการประดิษฐ์ที่เข้าใจง่ายสามารถปฏิบัติตามได้ คำนึงถึงการนำไปใช้ประโยชน์เป็นหลัก สอดคล้องกับแนวคิดของกิตติพงษ์ (2553) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติงาน เป็นการสอนในเรื่องที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้น ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติงาน พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ ก่อน

ค่อยโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จึงทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็ว ซึ่งผู้ศึกษาเป็นผู้ประเมินวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี และวิเคราะห์ว่าขั้นตอนใดเหมาะสม เพราะกิจกรรมทั้งนี้เพื่อเป้าหมายความสำเร็จของผลงาน อันจะนำมาซึ่งความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี สอดคล้องกับแนวความคิดของนรินรัตน์ (2556) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมเป็นการเปิดโอกาสให้ฝึกประสาทสัมผัสให้เกิดความพร้อมและแนวทางในการพัฒนาความรู้ความคิดและเปลี่ยนแปลงความฝันให้เป็นจริง โดยผู้สอนจะเป็นผู้ท้าทาย ยั่ว ให้มีโอกาสแสดงออกเพื่อพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ประสบการณ์ทางด้านกิจกรรม จะช่วยให้เกิดการพัฒนาความคิดและการรับรู้

วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีกรุงเทพมหานคร มีความพึงพอใจต่อผลการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ในทุกด้านอยู่ในระดับมากโดยมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านวิทยากร มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งนี้อาจเนื่องจากวิทยากร มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ด้วยความคล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่นไม่ติดขัด มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดียิ้มแย้มแจ่มใสต่อวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ให้ความสนใจอย่างทั่วถึง มาสอนตรงต่อเวลาทุกครั้งมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ ใช้การถ่ายทอดความรู้แบบการสาธิตประกอบคำบรรยายทำให้เข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น ทำให้สามารถปฏิบัติตามได้ คำนี้ถึงระดับความสามารถของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ให้อิสระในการแสดงความคิดเห็น ชักถามข้อสงสัย เปิดโอกาสให้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ได้ สอดคล้องกับแนวคิดของอานุกาฬ (2542) กล่าวว่า วิทยากร ถือเป็นสะพานที่เชื่อมระหว่างเนื้อหาไปสู่เยาวชน ดังนั้นหากวิทยากรมีความสามารถในการถ่ายทอด มีเทคนิคที่แปลกใหม่ ก็จะทำให้เนื้อหาที่จะถ่ายทอดไปสู่เยาวชนทำได้ง่ายขึ้นโดยเฉพาะกิจกรรมที่มีการลงมือปฏิบัติ ก็ยิ่งทำให้เยาวชนเกิดความสุขสนุกสนานไปกับการเรียนรู้มากขึ้น ทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องอาศัยความรู้หลายสาขาวิชามาสานกับศิลปะการถ่ายทอดความรู้ทั้งในรูปแบบ ของกิจกรรมการลงมือปฏิบัติ และยังสอดคล้อง

กับแนวความคิดของชาติชาย (2544) กล่าวว่า การได้ลงมือกระทำกิจกรรม โดยมีผู้สอนให้ความเห็นในการสร้างความเข้าใจหรืออธิบายเมื่อผู้เรียนสงสัย ส่งผลให้เกิดการกล้าคิด กล้าแสดงออก อันส่งผลต่อการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

ด้านวัน เวลา มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากช่วงเวลาจัดกิจกรรม (09.00-10.00น.) คือใช้ระยะเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ต่อ 1 วัน/สัปดาห์ เป็นจำนวน 8 ครั้งเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี กล่าวคือ ไม่ควรให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ทำกิจกรรมนานเกินไป เพื่อลดปัญหาข้อจำกัดในการร่วมกิจกรรมเป็นสำคัญ เพราะจะทำให้เกิดความรู้สึกลำบากและไม่มีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของสมนึก (2546) กล่าวว่า การสอนต้องเขียนเป็นคาบหรือชั่วโมงสอน ควรมีความสำคัญพอสังเขป และไม่ควรรู้เวลาในการสอนที่ยาวนาน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

ด้านวัสดุอุปกรณ์ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากวิทยากรเตรียมวัสดุอุปกรณ์เพียงพอและเหมาะสมกับการใช้งาน โดยได้จัดวัสดุอุปกรณ์ให้เป็นชุดๆ ทำให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี สะดวกในการลงมือปฏิบัติ สอดคล้องกับแนวความคิดของจิราพัทธ์ (2553) กล่าวว่า วัสดุอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ชิ้นงาน และวัสดุอุปกรณ์ในการประกอบการสอนมีเพียงพอส่งผลให้ เกิดรู้สึกไม่เครียด ไม่กังวลว่าวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ถ้าที่จะประดิษฐ์ชิ้นงาน ไม่กลัวหากมีการทำวัสดุเสียหาย นอกจากนี้ผู้ศึกษายังคำนึงถึงคุณภาพ และความทันสมัยของวัสดุอุปกรณ์ ที่ทำให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี รู้สึกเกิดความกระตือรือร้น อยากทำงานประดิษฐ์ สอดคล้องกับแนวคิดของจรรยา (2553) กล่าวว่า การเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ในการประดิษฐ์ชิ้นงานต้องเลือกให้เหมาะสมจึงจะได้งานออกมา มีคุณภาพ สวยงาม รวมทั้งต้องดูแลอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตลอดเวลา และยังสอดคล้องกับแนวความคิดของณิชาภัทร (2554) กล่าวว่า วัสดุอุปกรณ์ที่นำมาใช้มีความหลากหลาย จะทำให้เกิดการตื่นตาตื่นใจ มีความตั้งใจกระตือรือร้นที่จะทำงานให้เสร็จทันเวลา โดยไม่ทอดทิ้งหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

ด้านการเรียนการสอนศิลปะประดิษฐ์ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากก่อนการจัดกิจกรรมมีการสอบถามความต้องการ และความสนใจของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเลือกกิจกรรมให้ตรงกับความต้องการ ทำให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี มีความพึงพอใจ รวมทั้งกิจกรรมมีความน่าสนใจ มีการใช้สื่อใบช่วยสอนประเภทใบงานที่มีขั้นตอนชัดเจนพร้อมภาพประกอบอย่างละเอียด สอดคล้องกับแนวความคิดของอาภรณ์ (2540) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นส่วนที่ทำให้การเรียนรู้มองเห็นเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น มีความชัดเจน เข้าใจง่าย และมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น และยังสอดคล้องกับแนวความคิดของสำนักคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2557) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนควรมีใบช่วยสอนประกอบการสอน ที่จะเสริมให้จัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับแนวความคิดของทองคุณ (2542) กล่าวว่า กิจกรรมด้านวิชาชีพ เป็นการเสริมสร้างความรู้ไปใช้ได้หลังได้เรียนรู้ไปสู่การประกอบอาชีพ และสามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นกิจกรรมที่สามารถเรียนรู้ได้ในระยะเวลาอันสั้น

ด้านหัวข้อการจัดกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นผู้หญิงทั้งหมด จึงมีความพึงพอใจในหัวข้อการจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ ที่ผู้ศึกษาเน้นประเภทของใช้ที่สามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับแนวความคิดของจรรยา (2553) กล่าวว่า ศิลปะประดิษฐ์ในโอกาสต่างๆ มี 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทของเล่น ประเภทของใช้ ประเภทงานตกแต่งสถานที่ และประเภทเครื่องใช้ในพิธี เช่น ที่คาดผมสุดเก๋ กีบติดผมดอกสก็อต จะเห็นได้จากกระแสแฟชั่นปัจจุบัน เน้นให้มีแฟชั่นการตกแต่งศีรษะ การนำวัสดุเหลือใช้มาทำให้เกิดประโยชน์ เพื่อเป็นการลดค่าใช้จ่ายและลดการใช้ทรัพยากร หัวข้อการบูรหอมระงับกลิ่น มีวัตถุประสงค์นำไปใช้ประโยชน์เพื่อกำจัดแมลงต่างๆ และเป็นของชำร่วย หัวข้อพวงกุญแจดอกทิวลิป รองเท้าแตะปอมปอมสามารถใช้เป็นของขวัญให้ผู้อื่น รวมถึงเป็นประโยชน์ให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์ได้นำไปใช้ใน

ชีวิตประจำวัน คือเก็บกุญแจห้องพัก สำหรับรองเท้าก็เช่นกันสามารถใช้สวมใส่ภายในสถานสงเคราะห์ได้ หัวข้อกระเป๋าคูพวง ปัจจุบันเป็นที่นิยมอย่างมาก ด้วยขั้นตอนที่ไม่ยุ่งยาก เหมาะสำหรับทำเป็นของขวัญในโอกาสต่างๆ หรือหัวข้อพับเหรียญมงคล วัตถุประสงค์นำไปใช้ในงานมงคล ที่นิยมมากที่สุด คืองานบวช หัวข้อมาลัยลูกปัด ทำให้วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี นำไปใช้ไหว้พระ จะนำไปไหว้พ่อแม่ ครู อาจารย์ นอกจากนี้อาจเป็นเพราะผู้ศึกษามีการประยุกต์ขั้นตอนการประดิษฐ์ชิ้นงานต่างๆ ให้สอดคล้องกับวัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี กล่าวคือ มุ่งฝึกทักษะ ความพร้อมทุกด้านที่เป็นการสร้างสรรค์ชิ้นงานด้วยมือ อย่าง ประณีต สวยงาม เพื่อตอบสนองความต้องการด้านประโยชน์ใช้สอย สอดคล้องกับแนวคิดของรฤชาติ (2553) กล่าวว่า ศิลปะประดิษฐ์ ทำขึ้นเพื่อความสวยงาม สร้างความสุขใจ แก่ผู้ประดิษฐ์และผู้พบเห็นเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างสมาธิ ปัญญา ส่งเสริมความคิดเชิงประหยัด และรู้คุณค่าของวัสดุ โดยนำของใช้แล้วและเศษวัสดุมาดัดแปลงสร้างสรรค์เป็นผลงานที่มีคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

1.1 จากการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี มีทักษะการปฏิบัติอยู่ในระดับดีทุกชิ้นงานทั้ง 8 เรื่อง จึงควรจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมพัฒนาความรู้ด้านทักษะการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น ให้เกิดสมาธิในการทำงาน รู้จักการนำไปใช้สอยให้เกิดแต่อาจปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดกิจกรรมหรือวัสดุตกแต่งชิ้นงานเป็นการนำวัสดุตามสมัยนิยม เช่น มาลัยลูกปัด อาจเปลี่ยนแปลงวัสดุเป็นเศษผ้ามาร้อยเป็นมาลัยในรูปแบบอื่นๆ ที่มีลวดลายมากยิ่งขึ้น กระเป๋าคูพวง อาจเปลี่ยนแปลงเป็นวัสดุอื่น เช่น ตะกร้า, พัด, กล่องทิชชู, กระเป๋า

1.2 จากการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงอายุ 15-18 ปี มีความพึงพอใจต่อ วิทยากร วัน เวลา วัสดุอุปกรณ์ กิจกรรมการเรียนการสอนศิลปะประดิษฐ์ หัวข้อการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับดี แต่ควรมีการเปลี่ยนแปลงหัวข้อ โดยสอบถามจากความต้องการและความสนใจของวัยรุ่น

หญิงอายุ 15-18 ปี เพื่อนำไปสู่การจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรติดตามแนวทางในการพัฒนาความรู้และทักษะในด้านศิลปะประดิษฐ์ให้กับวัยรุ่นหญิง อายุ 15-18 ปี ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร

2.2 ควรจัดกิจกรรมทางด้านศิลปะประดิษฐ์ให้ทันต่อยุคสมัยและความต้องการในช่วงวัยอื่นๆ

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ นวลแข ปาลิวนิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์นิธิตาวเจริญพร อาจารย์ที่เลี้ยงในการทำวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดต่างๆ คอยตรวจสอบข้อบกพร่องและชี้แนะแนวทางในการดำเนินการศึกษามาโดยตลอด

รองศาสตราจารย์สมทรง ลีตลาอัยน ประธานกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส กรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาใช้เวลาในการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้คำแนะนำเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์

รองศาสตราจารย์ ดร. วรทยา ธรรมกิตติภาพ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิริยาภรณ์ อุดมระติ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรพรรณ ตรีศักดิ์ศรี ดร.ชัยวิชิต เขียรชนะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทนา สุวรรณมาลี ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ที่ให้ข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์

ผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร ที่อนุญาตให้เข้าเก็บข้อมูลรวมถึงน้องๆ ที่ร่วมกิจกรรมด้วยความตั้งใจทุกคน และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

อาจารย์ปิยะธิดา สีหะวัฒนกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ณิ โอวรจยาพิทักษ์ ที่ให้คำปรึกษาและช่วยแนะนำติดต่อผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ อาจารย์อนุสรณ์ ใจทนอาจารย์กิตติ ยอดอ่อน ที่คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษา อาจารย์ประภาพร ธรรมมงคล ที่ช่วยเหลือเรื่องการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ในการคำนวณสถิติในการศึกษาวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ นายอนุสรณ์ เฝื่อนฉ่ำ ที่คอยให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกเรื่องยานพาหนะ ผู้ศึกษารัฐศึกษาซึ่งและประทับใจใน

ความกรุณาดังกล่าว ทำให้วิทยานิพนธ์ครั้งนี้ประสบความสำเร็จ

คุณพ่อ คุณแม่ พี่สาว หลานชาย ที่คอยให้กำลังใจ คอยช่วยเหลือและสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2542.) แนวทางการจัดกิจกรรม เพื่อสร้างเสริมคุณลักษณะ ดี เก่ง มีสุข. ม.ป.พ. ,ม.ป.ท.

กิตติพงษ์ แหน่งสกุล. (2553). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติงาน เรื่องการใช้โปรแกรมประมวลผลคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีสอนแบบชี้แนะร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์.วิทยานิพนธ์ปริญญาโท.(ภาควิชาหลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

กิงกาญจน์ สิริสุคนธ์. (2550). rubricการให้คะแนน. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, กรุงเทพมหานคร.

จรรยา ลำเลิศ. (2553). การออกแบบงานประดิษฐ์. [ออนไลน์].เข้าถึงได้จาก : <http://www.kr.ac.th/wai/show.php?id=302>, 20 สิงหาคม 2554.

จตุพร ลิ้มมั่นคง. (2549). จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.

- จิราพัทธ์ แก้วศรีทอง. (2553). ผลการใช้โปรแกรมการฝึกอบรมเรื่องศิลปะประดิษฐ์สำหรับผู้สูงอายุในศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุบ้านบางแค กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาคหกรรมศาสตร์). คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ชาติชาย ปิลวาสน์. (2544). การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยโดยใช้กระบวนการวางแผน ปฏิบัติ ทบทวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาการปฐมวัย). คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณิชาภัทร รัชสมณี. (2554). การพัฒนาความพากเพียรอดทนของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์จากวัสดุธรรมชาติ : กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านด่อน จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาการปฐมวัย). คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ทองคุณ หงส์พันธ์. (2542). คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายอาสาพัฒนาและบำเพ็ญประโยชน์. การศาสนา, กรุงเทพมหานคร.
- นรินทร์ บุตรศรี. (2555). การศึกษาการคิดวิจารณ์ของเด็กรุ่นวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์จากงานกระดาษที่ใช้การฉีกติดด้วยกาว (เปเปอร์มาเช). วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาหลักสูตรและการสอนแขนงปฐมวัย). คณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- รฤกชาติ ผิวทองงาม. (2553). ศิลปะประดิษฐ์เพื่อประกอบอาชีพ. ลิขสิทธิ์, กรุงเทพมหานคร.
- วรกร ทรัพย์วิระพรรณ. (2550). วิธีการดำเนินชีวิตของเยาวชนในสถานสงเคราะห์การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา, วารสารศึกษาศาสตร์. 19,1 (ตุลาคม) :109-113.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 9. ประสานการพิมพ์, กทม. สันติ.
- สุภาพ ฉัตรภรณ์. (2551). การออกแบบการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. นโยบายและแผนด้านอาชีวศึกษา. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : [http : www.vec.go.th](http://www.vec.go.th), 18 ธันวาคม 2556.
- อานภาพ เลชะกุล. (2542). การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน. ม.ป.พ. , ม.ป.ท.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพมหานคร.